

פרוטוקול מס' 3/2

מלימת ועדת הכלכלה

ביום ג', ד' אדר תש"י,
(21.2.50)

וכחים חברי הועדה:

הי"ר מ. בדר
מ. ארם
מ. אונא
א. בהיר
ש. גורן
י. גיל
צ. יהודה
א. חושי
ש. לביא
א. פרמינגר
א. רקנאטי
א. סזור

וזמנים: שר האספקה והקיצוב ד"ר יוסף

חבר הכנסת י. לם
היועץ המשפטי ח. וילקנפלד
היועץ המשפטי מר זילביגר
היועץ המשפטי מר נכט
היועצת המשפטית גב' ורבר

דר היום: החוק למניעת רווחים מופקעים.

ישיבה נפתחה בשעה 10.30.

הי"ר מ. בדר: אני פותח את הישיבה. נפתח את הדיון בסעיף

קטן אשר לא נמצא בסדר היום, והוא סעיף שכבר
נו עליו פעם, בקשר עם החרמת בית מצפה בירושלים.

ר נכט: לפני זמן מה, הביא ד"ר יוסף בפני הועדה את

העקרונות של תקנות שעת חירום, בקשר לשיכון

וסדות המדינה בירושלים, והועדה הסכימה לעקרונות אלה. עכשיו,

ומד ראש הממשלה לחתום על התקנות, והוא ביקש ממני להביא בפני

ועדה את העובדה שישנה סטייה בתקנות אלו. הסטייה היא לקולא ולא

חומרא. דובר אז על כך, שלא יהיה ערעור על הצו של הרשות. המוסמכת,

יום החליטה הממשלה, שהיא לא תפגע בסמכות בית הדין הגבוה לצדק

דון בענין זה, אלא שהיא לא תסכים שהוא ישהה את ביצוע הצו. הוא

כול לבטל את הצו, אבל לא לעכב אותו.

כל השינוי הזה מתבטא בסעיף 7(א): "שום בית דין לא יוכל לעכב את ביצוע צו תפיסת שיכון שניתן על ידי רשות מוסמכת, על פי תקנות שעת חירום אלו, כל עוד לא ביטל אותו בית דין."

היו"ר מ. בדר: איך יוכל להיות בטוח הצד המוחרם, שאם בית הדין יבטל את הצו, לא ישהו המחרימים את ביטולו.

מר נכט: זהו כבר בזיון בית המשפט, ולא ייעשה.

היו"ר מ. בדר: ברצוני להזכיר לחברי ועדת הכלכלה שאמרנו בזמנו, כי איננו מתעכבים על התקנה הזו ואיננו מתערבים בה, משום שיש רשות לממשלה לעשות את הדבר הזה. שר האספקה והקיצוב הביא בפנינו את הדבר, אבל היה יכול גם לא לעשות זאת. היות ושמענו הסברה משר האספקה והקיצוב על כל הצורה שבה התנהל הדבר, מדוע לקחו בחשבון את בנין "מצפה" ולא מקום אחר; היות והציעו למנושלים תנאים הגונים מאוד, והיות והוצע סידור הוגן למנושלים, לא ראינו צורך לעכב את פעולת הממשלה. אני חוזר ואומר, כי לא היה כלל הכרח להביא את הדבר הזה בפנינו. אם כיום מביאים הקלה נוספת, הרי אני חושב שנקבל זאת. אנו עוברים לסדר היום.

לא הייתי בכנסת בניכונם על התיקונים האלה,

לכן אינני יודע אם אנו צריכים לשמוע דברי הסבר, או יכולים מיד להתחיל בקריאת הסעיפים.

שר האספקה והקיצוב: אני חושב שהדברים ברורים בהחלט ואין צורך בדברי הסבר. אלה הם שינויים טכניים בחוק. אמנם, בכנסת ניצלו את ההזדמנות לויכוח כללי על עניינים כלכליים אשר אינם נוגעים לענין זה, אבל זוהי זכותה של הכנסת. אינני סבור שיש צורך כאן היום לחזור על ויכוח זה. בעצם, אנו כבר היום קובעים מחירים לשירותים, אבל חשבנו שבכדי להבהיר את הדברים נפרש אותם בחוק. עד עכשיו, בכדי להביא אדם למשפט, היה צורך שהמפקח על המזון יתן את הסכמתו. מטעמי נוחיות בעבודה, החלטנו להציע שהיועץ המשפטי או מישהו אחר בהצעתו, יחליט אם יש צורך להביא דבר מסויים בפני בית משפט.

דבר זה אינו שולל מן האזרח שום דבר, כי גם בעבר

הוא לא יכול היה בעצמו להביא ענין מסויים לבית משפט, אלא צריך היה לקבל את הסכמת הטפחה על המזון. אני ויתרתי לטובת שר המשפטים, כי עד היום היה המצב כזה, שכל דבר ארך זמן רב. הצעתם באה כדי לחסוך זמן. מכיון שלא רציתי להכנס אתם לויכוחים, הסכמתי לכך. אני יודע שחבר הכנסת לם, למשל, חושב שאני עושה משגה בזה שאני מסכים לכך, והדבר צריך להיות דוקא על יסוד שיקול דעת במשרד שלי, אבל אינני מציע לחברים להכנס לענין זה. זהו ענין בק שני משרדים, ואם אני מסכים לוותר לטובת משרד המשפטים, אני מציע לחברים להשאיר זאת כמו שהוא.

היו"ר מ. בדר: היות וחבר הכנסת לם פנה אלי וביקש להופיע בפני ועדת הכלכלה בהערות לחוק הזה, אני מציע שנשמע אותו לפני שנכנס לדיון בסעיפי החוק.

י. לם: ההצעה הראשונה שלי היתה זו שהזכיר שר האספקה והקיצוב. אם הוא מוותר, הרי אינני יכול להתערב בדבר. אני אומר, כי כל מה שנעשה בחוק הקודם היה מחושב על יסוד זה שתשב רשות מוסמכת אשר תשקול כל ענין וענין, וכשקמה המדינה היתה הפרוצדורה כדלקמן: מונה פקיד יוריסט בתור רשות מוסמכת, והוא שקל אם יש מקום למשפט או אין מקום. התובע צריך היה להוכיח לנאשם שהוא אשם, וכל זמן שלא הוכחה האשמה הוא יצא זכאי. לפי התקנות, קשה מאוד להוכיח במשפטים את כל האלמנטים של העבירה. ישנם דברים שהתובע אינו יודע, וזה קשור בעדויות של עדים איננים. על ידי עדים איננים קשה להוכיח דברים. ובכן, בא המחוקק ואמר כי על הנאשם להוכיח שהוא לא עבר עבירה. בהערות ההסבר עוד מימי ממשלת המנדט נאמר, כי הוכנס סעיף כלתי מקובל, אבל הכוונה היא שתהיה רשות מוסמכת אשר תמצא כל תביעה משפטית שאינה מוצדקת. עכשיו באה הממשלה ואומרת, כי היא מבטלת זאת. אם היא מבטלת את הדבר הראשון, היא צריכה לבטל גם את חובת ההוכחה שעל הנאשם. אי אפשר להכות את הנאשם בשני שוטים.

שר האספקה והקיצוב: אינני מוכן לוותר על כך שההוכחה תהיה על הנאשם.

י. לם: אם כן, אינך יכול לוותר גם על הדבר השני.

התיקון השני שלי הוא, בדבר ההגדרה

למושג "מזרן". לפי דעתי, אי אפשר להוציא מקרקעין מן ההגדרה הזו.

אם אנו מדחיקים לכת וכוללים גם שירותים, הרי יוצא שהחוק חל על כל הדברים מחוץ לקרקע. יוצא איפוא, שאם אני בעל קרקע, מוכר אותה ומרויח פי עשר או פי חמשה-עשר ממה שעלה לי, אינני עובר כל עבירה. וקרקע, פירושה גם בתים וגם מים.

בימי ממשלת המנדט, עמד הנציג העליון על כך

שלא יכניסו זאת להגדרה, כי הדבר היה ככוון בעיקר נגד הערבים. אבל עכשיו, כשאנו באים לחוקק סוק, לפי דעתי אין כל הצדקה שלא לכלול את המושג "מקרקעין" בתור "מזרן".

עכשיו יש לי תיקון יסודי, כדי לאפשר למשרד

האספקה והקיצוב פיקוח יעיל על השירותים. עד עכשיו, כאשר בעל

מלאכה עשה שירות ודרש בעדו כסף, היה בלתי אפשרי למסור אותו

למשפט, או להשתמש במשרד הקיצוב והפיקוח כדי למנוע ספרות במלאכה.

המצב היה כזה, כי החוק קבע שהמפקח יוכל לקבוע מחירים עבור כל

שירות. אחרי כן היה סעיף שקבע, כי הוא יכול לסדר אספקת שירותים.

סמכות המפקח היתה לקבוע את המשימה המכסימלית תמורת כל שירות

הנתון לפיקוח. ישנם שירותים שאינם עומדים בפיקוח, אבל

הדבר תלוי במפקח. ישנם שירותים אשר קשה להכניס אותם ברשת

הפיקוח.

ישנם שני סוגי שירותים, אחד, שאפשר

לקבוע את המחירים מראש, כמו בית מלון, ושני, שאפשר לקבוע את

המחירים רק לאחר גמר המלאכה, כמו חשמלאות, גבנות וכדומה.

צריך לתת למפקח סמכות, לתבוע מבעל המלאכה אשר לקח מחיר גבוה

מדי, להחזיר את ההפרש.

הצעת הממשלה אומרת, כי אנו רוצים לקבוע

שאף בעל מלאכה אחד או אדם המספק שירותים, לא ידרוש בעד שירות

מסויים, מחיר העולה על המחיר המתקבל על הדעת. אם הוא ידרוש

מחיר כוגזם, הוא יובא לדין. לפי דעתי אין זה מועיל שום דבר, כי

בבית משפט קשה להוכיח מה ^{זה} "לא מתקבל על הדעת".

היות והחוק נותן בענין זה אפשרות

לאסור על אדם לקבל ב...

שירות שכבר נעשה, הרי אני משנה את הסעיף הזה ואומר: בין שהשירות הנתון בפיקוח מוצר או לא מוצר, ולקבוע כל הסדרים המכוונים לאסור קבלת או דרישת תמורת העולה על המשימה שנקבעה על ידו. על ידי הוספת המלים האלו בפסקה 3(א)1, אני נותן לו סמכות לא רק כלפי השירותים שיעשו, אלא גם את הסמכות המכוונת לאסור קבלת או דרישת תמורה העולה על המשימה.

בפסקה 3(א) אני מציע להוסיף את הסעיף

הקטן מס' 3: "הרשות המפקחת רשאית להטיל צו על כל שקבל תמורת שירות תשלום העולה על המשימה שנקבעה על ידי הרשות המפקחת, לפי סעיף 3(ו), להחזיר את ההפדש, וצו זה ישמש עילה לתביעה אזרחית לאדם שלמובתו ניתן הצו."

לפי החוק הקיים מותר גם בענינים אחרים

לבנות לבית המשפט הפלילי ולדרוש החזרת התשלומים העולים על זה המתקבל על הדעת, או על התשלום אשר תבע המפקח על המחירים. אבל יש מקרים רבים שבית המשפט אומר: הענין הוא מסובך מאוד, והינני רוצה לשקול אם להחזיר או לא להחזיר. במקרים מסויימים ביטל בית המשפט המחוזי פסקי דין של אינסטנציה ראשונה, אשר ניתנו בפזיזות. הם הביאו לידי כך, שאדם המשלם יותר, אינו מקבל את הכסף בחזרה.

אם לא תקבלו את הצעותי, אני מבקש

לרשום לי זכות הסתייגות.

א. פרמינגר: ברצוני להעיר הערה פרוצדורלית.

כשהופיעו התיקונים האלה מטעם הממשלה,

הודיעה סיעתנו בויכוח הכללי בכנסת, כי אין אנו חושבים שההיקף הזה של תקנות למניעת הפקעת שערים, הוא היקף מספיק. אנחנו חושבים שיש להרחיבו.

ראינו כיוון אחד של הרחבה, בקביעת

הרווח המותר והמתקבל על הדעת. כיום עושים זאת באופן

אדמיניסטרטיבי. פקידי משרד הקיצוב, כשהם עושים את הקלוקולציה,

הם עושים גם דבר זה. אבל אין שום אסמכתא חוקית, ואין שום

קו מדריך. נשאלה השאלה, מה באמת עם הרורה המוקבל על הדעה? זוהי שאלה נכבדה, אשר חייבת לעניין את השוממים. מה לנו דיבר על ש רוחים, כמו המונות או ניהוחים. אבל מה יהיה דינו של העסיין או של חרושתן, אשר יצטרך לקבוע מחיר של מוצר ישראלי, אשר נוצר כאן בארץ? מה אז יתקבל על הדעה? או, למשל, מה מחיר רבית המשכנתא? מי יקבע, איך ייקבע הדבר, איזה מוסד יקבע ולמי הסמכות החוקית לקבוע? כיום דבר זה אינו קיים. כיום נוטלים בצורה של לחץ על משרד האספקה והקיצוב. שמענו גם ממי שר האספקה והקיצוב על כל הבטיות שיש לו בשטח זה. אני חושב שלכל הדעות יש להרחיב ולהגדיל את הכוון הזה. ישנו עוד כוון אחד שצריך להגדילו

ולחייבו והוא, צורת הפיקוח: מי יפקח, כיצד ישותק, איזהו בפקוח וכו'.

מיעוטנו עיבדה בכוון זה כמה הצעות די

רונות, ואנו רוצים להגישן לאור הוכחות שיחנהל כאן, לטעמים אמתיים. מכיון שהדברים התעוררו בויכוח הכללי, אין כל ספק שיותר להביא הצעות מקבילות נוספות לכרטי החוקק היה גם תקדים לדבר זה כשנבר הכנסת צילינג הביא את הצעת רשות הכיחות שלו ואנו שמענו אותו כאן. ובכן, אנו מחכוניסגם לחוק זה, להגיש שורה שלמה של הצעות, ואני רוצה לעורר את השאלה הפרוצדורלית. אני מוכן להעיר את הערותי בכל מקיף, אבל אני רוצה לציין שזהו דבר די מקיף.

שר האספקה והקיצוב ד. יוסף: בענין הדרך הפרוצדורלית, אינני

מבור שאפשר, אגב איזו הצעה אחד

מבומצמת לחיקון החוק, להביא לדיון בוועדה הצעת חוק חדש לגמרי. כל חבר הכנסת רשאי להביא בפני הכנסת הצעת חוק, ואף אחד אינו שולל ממר כרמינגר את הזכות לבוא בפני הכנסת ולומר: מה שממשלה מציעה כעת אינו מספק אותנו ואנו מציעים חוק חדש. והגיון אומר, שהצעת חוק כזו צריך להביא קודם לממשלה. גם היא חרבה את החוק כדבר המוקבל על הדעה, היא הביא אותו בפני הכנסת כהצעת חוק שלם. יהיה דיון כללי וכל חברי הכנסת יביעו את דעתם, מה שאין כך כעת. הפרוצדורה שלנו היא, שמי שמסתייג, יכול למסור את הסתייגותו תחת "ר עונה. חברי הכנסת אין להם רשות להשתתף בוכות, וזה לא אודק כלמיהא, שאגב דיון על חיקון מכני בחוק, יובא חוק שלם חדש.

אגב אני רוצה להעיר, כי כל הדברים
האלה הם תקנות לשטח חירות, אשר תקפן יפוג בחוף השנה. זמן ניכר
לפני סוף השנה, והיה הממשלה בין כך וכך מחויבת, או להביא לכנסת
חוק מסוי הכולל הכל, או שהיא תצטרך בעוד מועד לבקש מהכנסת רשות
להארכת תקפן של התקנות האלה. על כל פנים, אינני אומר שחבר הכנסת
פרמינגר צריך לחכות עד אז. הוא רשאי כעת להביא חוק שלם ולהביאו
לממשלה או ישר לכנסת. אבל אינני מסכים להבאת החוק אגב הדיון כאן.
מר פרמינגר הציג ארגומנטים ולא כל חבר כנסת מרגיש חובה לענות
עליהם כאן. אבל אתה הוא יביא חוק לכנסת, ייתכן שתבריה רבים ירצו
לדבר בעד או נגד החוק, וצריך לאפשר להם לדבר.

ח. וילקנסלד: בדיוק אותה שאלה עמדה לדיון בוועדה
הכנסת והתקבלה החלטה התומכת, כי
במקרה שהצעה המתעוררת בוועדה, תורגת ממסגרת העניינים שבאמצעות המונחת
בפני הוועדה, הרי אין הדבר יכול להגיע לידי סיום בתוך הוועדה,
אלא צריך לחזור למליאת הכנסת לקריאה ראשונה. אם רוב הוועדה
סומך את ידו על העניין המוצע, יכולה הוועדה עצמה להביאו בחזרה
לכנסת, לקריאה ראשונה.

בזמנו, הביאה הממשלה שתי הצעות חוק
בענין שכירות והארכה. כוונת ההצעות היתה, להחיר שכירות משנה
לחיילים משוחררים ולעולים חדשים, גם באותם המקרים, שהחווה בין
בעל-הבית והדייר הראשי, אומר שכירות משנה. חבר הכנסת לט הציג אז
להרחיב את ההיקף של החרת האיסור ולהחיר שכירות משנה בכל מקרה
שיטנו איסור. ועדת הכנסת החליטה שהצעה זו תורגת ממסגרת העניין
שבו דנה ההצעה שהיתה מונחת לפני, ואמרה, שאם ועדת החוקה
חושבת לגנוסו של העניין, שכך צריך להיות, צריכה ההצעה לחזור שנית
לכנסת לקריאה ראשונה, כדי שיוכל הדיון להחקיים.
לאור החלטתה בעניין זה, הוכלו גם
אתם לדון בהצעותיו של מר פרמינגר, רק לאחר שהן תעבורנה קריאה
ראשונה בכנסת.

א. בהיר: אני מציע שנראה את החוק המונח לפנינו
כחוק אשר הובא, בקשר עם השירותים
בקשורים עם מקרקעים. עד כמה שאני זוכר, הדבר התעורר בעיקר בקשר
עם שכר שירות מושכר רחם ורחם מיעונוה שהיו היו חסר-היות

בבנינים, חטמל, אינסטלציה וכד', אשר מטרה האספקה והקיצוב רוצה לקבוע עליהם כיקוח. לא היה מדובר שם על ריבית ולא על יסודות לקביעת קווח חוגן. לדעתי, הגיף הזמן שאנחנו נבדוק את הדברים האלה, ואני מביע שנקבל מה מיכום שחברי הועדה, או חברי כנסת שאינם חברי ועדה, יבואו בדברים עם מטרה האספקה והקיצוב, כדי לברר את הבעיות הקטנות בדבריו על מר פרמינגר.

אני פונה לחברי הועדה באריל כזה: בה במידה

שאנו נרצה להרחיב את הדיון, נצטרך לעבור את אותה הפרוצדורה אשר עבר חוק הדירות. כלומר, תורה לבנסת ואח"כ הנה. עד כמה שידוע לנו המצב באותם הענינים, הוא אינו טובל דחייך לזמן רב.

היו"ר מ. בדר: את שר האספקה והקיצוב הודיע, שחוק לתיקון חקנות שתחזירות למניעת רוחים מופקעים היורק תיקון חלקי המכוון רק לשטח מסוים - כפי שהגדיר זאת בהיר - עם כל השירותים הקטורים עם מקרקעים, אמר לקבל זאת מתוך הנחה ששר האספקה והקיצוב יביא, בעב הממשלה, גם ביתר השטחים הצעות תיקון נוספות, או שלמר פרמינגר וטיעתו ישנה אפשרות להניף חוק המותרת על כל יתר השטחים אשר איננה כלולים בהצעת תיקון זה.

שר האספקה והקיצוב ד. יוסף: הצעת התיקון על נו לא היתה מסכונת להשלים את כל צורת התיקוח בארץ. אנו רצינו לחקן

כמה דברים לקויים ולהסירם יקות. אבל אני מוכל לקבל מתגר הכנסת פרמינגר את הצעתו ולדון בה. ייתכן שההצעה תתקבל על דעתי ואז אוציא למעל את הדברים המוצעים בה. אם לא אסכים להצעה, אומר למר פרמינגר שיביא אותה כהצעה חוק לבנסת.

ברור, שאני לא אחנגד להרחבת סמכויות

משרדי. במאבנו הכלכלי בעת, לצערי, אני רואה הברח חיוני בתיקות

יעיל. לכן, חבר הכנסת פרמינגר, אינו צריך לסחור שאחנגד לכך.

לכן, הצעתי היא, שנגמור כגן את הדיון

על חטיבות שהצעתו.

א. פרמינגר: אני מקבל את הצעתו של אבא חושי, אבל אני רוצה שדבר אחד יהיה ברור: מבחינה חוקית, כל חבר כנסת יכול להביא הצעת חוק, גם מבלי שהדבר יעמוד בוועדה לדיון. אבל היות והדבר התפורר אגב הבאת החוק, לו הייתי רוצה יכולתי למצוא חלק של תיקונים שאינם חורגים ממסגרת החוק ועל כל דבר היו מתוכחים אם זה חורג או אינו חורג. מכיון שאינני מעוניין בכרוצדורה מכבידה כזו, אני מקבל את הצעת אבא חושי. אני מחתר על הדיון כאן, במקרה שהוועדה תטעים לנהוג כפי שנהגה ועדת החוקה לגבי הצעתו של מר לם. באפשרות הטליטית אוכל תמיד להשתמש. תמיד אוכל להביא הצעת חוק ישר לכנסת.

ש גורן: אני תומך בהצעה זו, אבל אינני יודע מדוע באותו זמן, לא יקבל מר פרמינגר את הצעתו של מר האספקה והקיצוב, למסור לו את הצעת החוק שלו. אינני מבין מדוע דבר זה צריך לעכב את התיקונים האלה, שגם לגבי פרמינגר הם חשובים ונחוצים.

הוחלט שמר פרמינגר ידפיס את הצעתו וימסור אותה בכתב לחברי הוועדה ולשר האספקה והקיצוב.

היו"ר מ. בדר: אני מציע שנחיל לדון בתיקונים, העיקר אחר העיקר.

(קורא את הטעמים 1(א), 1(א), 2(א), 1(א) 3.)

י. גיל: לדעתי, אם דנינו בתיקונים כאלה, יש צורך לקבל את הטקסט המקורי, כי אחרת קשה לעקוב אחרי הדברים.

היו"ר מ. בדר: עצם הערתך צודקת. מכיון שהדבר כעת בלתי אפשרי, היועץ המשפטי יקריא את הטקסט של החוק המקורי.

ח. וילקנפלד: שני התיקונים הראשונים הם תיקונים טכניים בלבד. בתיקון השלישי ישנה הרחבת המושג "שי רות".

ההגדרה הנוכחית אומרת, ששירות הוא כל שירות אשר נקטה ביתם לאדם או מצרכים. בחוק קיימת הגדרה "מצרך" האומרת: "מצרך מובנו - כל חפץ

או דבר פרט לקרקע". שירות ביחס לבני אדם, לדוגמה: מספרה; ש רוח לגבי מצרכים, לדוגמה: מטבחה.

התיקון המונח לפניכם עומד לסלק סתיקות

בנוגע להיקף המונח הזה בשני כוונות: קודם כל, הוא יכול שירות בתוך נכסי דלא ניידים, למשל: צבעות בבית. בית הוא נכסי דלא ניידים. אם ססידיים הם הבית, אין זה שירות ביחס לאדם ולא ביתה למצרך. ההרחבה השניה היא, ההרחבה ביחס לטעסועים.

מתוך הנחה שתקבל ההרחבה הראשונה, יהיו לנו שלושה שירותים: בני אדם, מצרכים ומקרקעים. קשה לומר באיזה מטלוש הסוגים האלה נכללים הטעסועים. כדי שאי אפשר יהיה לומר בטעסועים זה בכלל אינו שירות, אומרים "מצרך" יכול גם טעסועים.

היו"ר מ. בדר: טמענו את הצעותיו ש חבר הכנסת לה. אם יש לחבריה הערות על כך, אני מבקש לאמרן

א. בהיר: מתוך ההנחה שהזכרתי קודם, אני מציע לא להכניס טכסיו את החקלה על קרקע ובית. אין זה שירות במקרקעים. אני רוצה להיות "פיר" לגבי הזכות שהיה לנו קודם לכן. דברנו על כך שאחוק הוא יהיה קטור עם שירות הנעשה ביחס לנכסי דלא ניידים ולטעסועים צבוריים. כי אם נרחיב את הדבר על נכסי דלא ניידים, יבוא את אחר ויציע להראות אותו על עוד 10-15 דברים.

י. ל: דבר זה לא יכול להיות, כי אחוק חל על כל הדברים סחוק לקרקע.

א. בהיר: אם כך, אז מה היתה הצעתו של פרמינגר?

היו"ר מ. בדר: הצעתו של פרמינגר נוגעת לכל הדברים הנוצרים בארץ ולא מוכרחים להיות קטורים דוקא עם השירות הזה הנובע מבנין. הצעתו של לם נוגעת לשירות הזה הנובע מן העובדה שיטנו בנין או שמקימים בנין. רוצים בהצעה זו להגביל את המחירים או את הרווחים, אשר זורמים לכיסים ספוימים, אשר עוזרים להקמת הבית או שפוזרים להנאת ספוימה, מתוך השימוש בבית כמו קולנוע וכד'. חבר הכנסת לם אומר לא היו יכולים להגיע

אכילור להנאה זו אילור לא היתה הנאה קרובה בשטח הקרקע. על כן אני
אומר שהקרקע הוא חלק בלתי נפרד מכל הסירות הנובע מטעיה זה.

א. בהיר: לאחר הסברותך, אני חושך בזה שנכניס את
המזנה הזה לחוק החוק.

י. גיל: יחלה לי חבר הכנסת לומר לי
שהוא קבל על עתמו ומקיד להציע לועד ח
מה שהממשלה לא מציעה באופן ישיר לכנסת. ישנה דרך פשוטה, להגיש
ישר למליאה הנעת חוק ואפשר לעשות זאת, אבל לא להכניס בדלת
החברות דבריה אשר אינה נלכדת בדלת הקדמית. חבר הכנסת לומר עשה
זאת בנרגע לחוק הדירות וכך הוא עושה גם עכשיו. אני מתנגד לזאת
באופן רודודורלי. זוהי שאלה כריזטיאניונית כלכלית, זאת רוצה
להציע הנקודת בשטח זה יש לעשות זאת בדרך הרגילה.

היו"ר כ. בדר: אני מבקש את החבריה שלא יתבטאו בצורה
כזו כמו שהובטא חבר הכנסת גיל, אלא
יחבטאו בצורה חברית יותר.

ע. לביא: ברצוני לשאול, אם ההצעה הזו לא תחנק
התכניות לעידוד ההון? הרי שם נוחנים
פריבילגיות לבתי חדשים.

י. לט: החוק קובע, כי הממשלה תוכל במקרים
מסוימים, לקבוע מחירים לקרקע. החוק נותן
ישנו לרשות המוסמכת, כאשר תמצא לנכון, להביא למשטח מסוים בקרקע
אשר הוריתו יותר מדי נמוכה.

ש. האמנקה והקיצוב ד. יוסף: לדעתי חבר הכנסת גיל מדק. המקור
של חבר הכנסת לט היה הנחה אשר הורגת
המסגרת של המיקוח הכללי עד עכשיו ויהיה המיקוח רחב כפי שהיה.
אינני רוצה להציע כגון דעה אישית. במקרה, דעתי המרמית היא, שאין
להרשות כל מינימטח ויש להחניט את האנשים הקורטקים במק. אבל אני
מכיר אנשים בכנסת אשר רוצים בעין רעה את כל העניין של דמי המטות,
אבל בכל זאת חוטבים שאין כרגע לתקן את חוק בניין זה. הם חוטבים
שזה יביא להטחת הבנייה המרמית. אני באופן כרמי אינני מקבל

זאת, אבל מוכרחים לדעת על מה זכיה. זכאי מטריה נחשו לגמרי,
 וזכאי מטריה נחשו לזכאי עם המעט הנדרש לכנסת, לחקן את חוקי הישיבה באופן
 יסודי. אבל זכאי מטריה נחשו לעשות זאת אגב חיקון החוק
 בענין חקיקת על מטריה זו על שירותיה. זהו דבר יסודי מדי,
 ומוכרחים לדון עליו במליאת הכנסת. על אחד יגיד את דבריו והכנסת
 תחליט מה שתחליט.

יחזיק את זה, הדבר יסיל קומס עתה על
 משרדי, וקני המנגנון הקיים, לא אומל בשום טעיה לבחון את הפעולה.
 אינני חומר שהמשלה לא מריכה לעשות זאת, אבל היא מריכה לעשות זאת
 בעיניה מקורות. לפי החקיקה והמנגנון הקיים, לא אומל להשתלם על
 כל הנעשה בנכסי דלא נידי. גם לו החלטנו על כך, לא היה הדבר יוצא
 למעל, למעשה, אלא עם הגדלת החקיקה והמנגנון בהרבה.

היו"ר מ. ברר: העובדה שהדבר יסיל קומס מביא על משרד
 החקיקה והקיימת אינה יכולה לממש ישיבה
 לכן שלא נכניס את הקרקע לחוק.

אבל לשכוחו של חבר הכנסת לז, אני רוצה
 לומר, כי לפי המברר היועץ המשפטי הדבר חלוי בוועדה. את היא
 תקבל את הדבר, הוא יכול לבוא לכנסת.

ש גורן: אגב ני בדעה שענין זה חורג לגמרי מן
 המסגרת. קיימת בעייה חמורה של בנינים,
 קרקעות, ובנין כרטי, מסחר בקרקעות ובבנינים. זהו פרטט מאד
 מסובכת ואינה יכולה להקבע כאן דרך אגב.

הענין עמד בפני הכנסת, באופן חלקי, ע"י
 מס שבת מקרקעים. בחוק שהוא נחשו הגדרה איזו שהיא על הגבלת הנחת
 הפרט מהעלאת ערך הקרקע.

דבר זה מתייב ויון מיוחזי הכנסת.

מ. גורן: חבר הכנסת לז החסיר בדבריו, הני על זמן

שענין הקרקע אינו בכנייה, המער לחבל
 בחוק. התייזי מבקט המבר, את המענה הזו היא נכונה.
 אינני מביין את הנכונה: על שירותי הנעשה
 הינה לנכסי דלא נידי ובכלל זה שקטוע אמורי. מה שייך "בכלל זה"
 ל"נכסי דלא נידי"? (א. וילקנמליה: "בכלל זה" ז"א "מחוק זה").

א. חושי: אינני מסכים עם דבריהם של אשר ושל מר גורן. אם רוצים לעודד את הגנייה, מוכרחים להלחם במספרות בקרקע.

ישנה טענה נכונה בפי אשר, שהוא יאמרו מנגנון. אבל החוק הזה אינו מחייב להתחיל מיד במעולה, הוא רק נותן רשות. עד שלא יהיה לו מנגנון, לא יהיה חייב לעשות זאת, אלא רק במקרים מיוחדים. לכן, אני תומך בהצעה לכלול בחוק גם את הקרקע.

א. מזור: אני רוצה להביא לידיעת הועדה, כי בוועדת הכנסת היה וכות ארוך בענין דיירי מטנה, למרות שההצעה הייתה רק להוסיף מלה אחת. הוחלט בוועדת הכנסת שהדבר מוכרח לחזור לכנסת ואני חושב שגם במקרה כזה עלינו לעשות זאת.

א. פרמינגר: ברצוני להציע שתי הצעות הנכללות בתחום החוק. בעצם, החוק נותן לשר מסכות כללית. בסעיף 3(א) כתוב: "להכריז על כל שירות כשירות הנתון לסיקוח". כלומר, לשר נתנה האפשרות, אלא היא כללית. אבל יש לחוק מבחינה טכורית את הדבר הזה ע"י הבאת התיקון. לדעתי לא נכון יהיה לגרוע מהתיקון הזה, אלא ללכת בכיוון של הרחבה. אני מציע שיכללו, ביחס לנכסי דלא ניירי, ריבית של הלוואות.

אני מציע כי במקום שכתוב: "לקבוע את הרווח המכסימלי שאסטר להפיק ממכירת מצרך כל שהוא", יהיה כתוב: "לקבוע את הרווח המכסימלי שאסטר להפיק ממכירת מוצר או מצרך על שהוא". כלומר, להוסיף את המלה "מוצר".

ט. לביא: אשר הביא לפנינו דבריהם הלוואות עליו ברגע זה. נכון שיטנם דבריהם חשובים, אבל אין צורך לדון עליהם דוקא כעת.

מה שמציעים כאן הוא דבר בטביל קריאה שליטית ויש דברים הצריכים עוד קריאה ראשונה. לאחר שהדבריהם יעברו את הקריאה הראשונה, הם יחזרו לוועדה והיא תקבל או לא תקבל אותם. אם לא רוצים לעכב את העבודה יש צורך לאשר את החוק כפי שהוא.

י. גיל: אשר להצעותיו של פרמינגר, עלי לומר כי

לכל מדינה יש שטח פוליטי כלכלי והיא

מורכבת מאד. יש במדינה דעות שונות בקשר עם השיטה הזו. הממשלה דנה ולוקחה בחשבון בעיות שונות. כשהממשלה דנה על השיטה הזו, היא מעבדת נוסח הצעת חוק ומביאה לכנסת. הכנסת, לפי ההשקפות המיוצגות בה בקשר עם שטח הכלליות שונות, דנה על הצעת החוק. הממשלה הביאה תיקון קטן בקשר עם מניעת

רוחיות מופקעים. הכנסת דנה על התיקון והוא הועבר לדיון בוועדה. והנה באים עכשיו שני חברי, פרמינגר ולט, ומכניסים להצורה תיקונים קלי ערך, מליט בלבד, אבל מילית אלה מוכנות בחובן שאלות כלכליות יסודיות הקשורות עם החוק לעידוד הטקנות הזן ועוד הרבה חוקים אחרים. אני טוב חוזר ואומר, כי לדעתי זוהי דלת אחרית. חברי הכנסת פרמינגר ולט, צריכים להכניס את הצעותיהם לכנסת.

היו"ר מ. בדר: לעצם הענין ייענה היועץ המשפטי.

הניגוד לכל הדעות הפורמליות, אני מרשה לעצמי להגיד, שההצעה הזו היא אולי יוצאת דופן, כי לא חבר ועדת הכלכלה הביא אותה, אבל אנו לא צריכים לקרוא רק מה שכתוב ומודפס בחוק, אלא מה שהיה נוסח החוק של הממשלה המנדטורית. לממשלה המנדטורית היה ענין לכתוב את המלים "כרת לקרקע", כי זה היה מכונן בעיקר נגד ערביה, אבל לנו אין כל כוונה כזו ועלינו למחוק את המלים האלה.

לדעתי, החברים היו רשאים להשיע את

הצעותיהם ואין זו חלף אחרית.

אשר להוספת המלה "מוצר", שאלתי את שר המשפחה והקיבוצ והוא ענה לי, כי בעצם הוא עושה את הדבר בכל יום, ויש לו סמכות לעשותו. אני חושב שאנו יכולים, בלי כל זכות להוסיף את המלה הזאת.

ב. יהודה: מה ז"א ייצור? אם לא מוכרים את המצרך,

לא מקבלים רווחים.

היו"ר מ. בדר: כדי לענות לשאלתך, אתן דוגמה: הייתי

במקום מסוים וראיתי שחברה קבלה רשון

ליבוא מוצרות מסוג מיוחד לארץ, והחברה הביאה יותר מן הדרוש לה.

היא עטחה זאת דרך חברת-בת שלה ואח"כ קנתה את המרצפות מחברת-בתה הזו.
היא נקמה במרוצדורה זו כדי להרויח מעמיים.

בקטר עם ההלואות, אני שואל את שר
האספקה והקיצוב. יש לנו ענין עם בנקים אמריקאיים. יכול להיות
שעדיין לא נגענו לכך שקבענו ריבית חוקית, אבל אני יודע מקרים
שהגיעו בחו"ל 12% ריבית על כסף שיחנו לנו במטכנתאות. האם זה קשור
עם הפעיל הזה או אינו קשור?

שר האספקה והקיצוב ד. יוסף: אחת יכול להגיד שאני רשאי מדי כעם
במעט לקבוע את שיעור הריבית ולהגיד
שאין לקחת יותר מזה. אני סבור שאני רשאי לעשות זאת כעת, כי זהו
שירות. אבל גם אם לא אעשה דבר, לא יוכלו לקחת יותר מ-9%. אחת יכול
להגיד שגם 9% זה מופרז ואנו צריכים להסתחית.

ה. וילקנפלד: נכון הדבר, כי כאשר קוראים את תיקון
החוק בלבד, הוא נראה משונה במקצת,
ואפשר לחשוב שהוא מתייחס רק לשירותים ביחס לנכסי דלא נידי. אבל
לא מריך לטבות שהם ליט המוניטיות כאן, הן תוספת להגדרה המקורית.
כלומר, שירות פירושו - שירות לגבי אדם, לגבי מצרך ולגבי נכסי
דלא נידי וכולל גם פעולת ציבורי.

היה כאן ויכוח לגופו של הענין,
ומבחינה משפטית השאלה כבר הוכרעה. החוק הזה דן גם בליזור והוטובה
לשאלה זו ניתנה ע"י נבי יהודה. ע"י ייצור אין עושים רווחים, אלא רק
ע"י מכירה. את המוצרים מונחים במחסנים, לא מרויח בעל בית-המלאכה.
מפעולת המסירה האדם מביק את הרווח
ועל זה חל החוק. אם נוסף את המלה "מוצר", נצטרך להוסיפה בכל מקום
בחוק, כי אחרת היא עלולה רק לגרוע ולא להוסיף. החוק, כפי שהוא
מנוסח עכשיו, כולל בחוכו את כל סוגי המכירה.

היו"ר אומר, כי אנו צריכים להשתמש
בהזדמנות זו כדי למנוע רווחים כפוליים, כגון רווחים כפוליים
הנוצרים ע"י מכירה באמצעות חברות-בתות. הבעיה הזו היא בעייה
נמרדת לתלוטין והדוגמה שהיו"ר נתן, לא הייתה דוקא דוגמה של ייצור,
אלא של אימפורט של מצרכים מפורמים. אבל הבעיה הזו של מניעת רווחים
כפוליים, היא תחבולה של מכירות מיד ליד, בין חברות לחברות, אשר כל
אחת משיגה משהו. זוהי בעייה הנרגמת לכל צורך הנוסח החוק. היא אינה

ספציפית לייצור, אלא כללית.

מר טרמינגר אמר, כי בסעיף 3 ישנה

הוראה שרשות מוסמכת רשאית להכריז על כל שירות כשירות בר סיקוח. והיות וכך הוא המצב, ישנה כבר מלוא הסמכות בידי שר האספקה והקיצוב, ובעצם ההרחבה הזו, הסמכות תקבל אסמכתא יותר מוסרית מאשר מסרטיית. אין הדבר כך. כתוב שהוא רשאי להכריז על כל שירות כשירות בר-סיקוח. את המונח "שירות", יש למרש לפי הגדרת החוק הזה. אם דבר מסוים אינו בגדר שירות, כפי שהוגדר בחוק, אינו יכול להכריז עליו ממילא כעל שירות בר-סיקוח.

אשר לשאלת הריבית, יש אצלנו חוק

הקובע מכסימום של ריבית, ובתחום אחר לגמרי. אפשר לחקן אותו. אפשר להקטין את שיעור הריבית ואפשר להגדיל את שיעור הריבית. שיעור הריבית אינו נמצא במטרייה של החוק.

אשר למקרקעים, אמר אבא חושי, כי היות

ואנו מציעים לכלול בחוק גם הגדרת שרות ביחס למקרקעים, הרי מקרקעים הם בגדר העניין שאנו דנים בו ואפשר לקבל את הצעתו של לם. אבל כאן ישנה אי-הבנה. החוק הזה דן בשני דברים: במצרכים ובשרותים. אנו הצענו הרחבה של המונח "שירות". החלטנו שהוא יכלול גם שירות לגבי מקרקעים. הצעתו של לם היא בתחום מושג אחר של החוק הזה. היא בתחום המושג של "מצרך". הגדרת "מצרך" אומרת: "כל חפץ וכל דבר מרמ למקרקעים". הוא מציע למחוק את המ לים "מרמ למקרקעים", כך שהצעה היא בתחום אחר.

לפי עניוח דעתי, הצעתו של שלם, מבחינת

העניין המונח לפנינו, חורגת אפילו יותר מהצעותיו של טרמינגר. הוא אמר, כי הוא רוצה לקבוע כללים דלטיהם ייקבעו את הרווח המתקבל על הדעה. אולי זה לא בתחום זה יקונים, אבל זה בתחום החוק המקורי. הצעתו של לם, להטיל עכשיו את החוק הזה גם על מקרקעים, היא כל כך מרחיקה לכת, שאני רואה אותה כהצעה על בסיס אחרי לגמרי. אינני רוצה להביע דעה לגופו של עניין, אבל אני חושב שזהו דבר טיפוסי שכדי לדון בו צריך להביא הצעת חוק חדשה לכנסת.

א. חושי: האזרחים לא יבינו את הדבר וישאלו: מה ע

כיצבעי גומר את עבודתו ודו רש חצי לירה

יותר מן המחיר הקבוע שמיט אותו בבית-הסוהר וכאשר אדם מרויח ממכירת

בתינו אלפי ל"י, אין שמים וזוהו בבית הסוהר ואמילר אין מפנימים
אזרח.

ח. וילקנפלד: אינני יודע אם החסבר החלטתי על כך שממלח
המנדט הכניסה בכונה את המלים "פרט לקרקע",
הוא נכון. לדעתי אינו נכון. החוק הזה בא להטיל פיקוח על שירותים
ועל מארכים ולא על קרקעות. את רוצים להחטיל בפיקוח על קרקעות,
צריך להוציא חוק מיוחד לזה. אינני אומר שפיקוח על קרקעות הוא
דבר רע. על זה צריכה להתלים הממשלה והכנסת, אבל אני חוזר ואומר,
כי זהו מקרה מיטומי של הכנסת דבר החורג ממסגרות העניין העומה
למניכח, ולאור החלטת ועדת הכנסת, לא ייתכן שהועדה תוסיף סעיף
כזה, אגב הדיון בתיקוני החוק. את הועדה הגיע לידי מסקנה שלגורם
ענין היא רוצה בכך, הדרך היחידה היא, להוציא את הדבר במני הכנסת.
לשאלת אונא וענה כי ישנן שתי אפשרויות:

או שאדם בונה בית ומוכר הירות, ובחוק האוביקט של המכירה ישנו
גם הקרקע וגם הדירה הנמכרת, והוא דורש בעד דירה על 3 חדרים 4000
ל"י - אז הוא מוכר נכסי דלא נידי וזין כאן שאלה של המכרה בין
המגרש ובין הדירה החדשה. החוק הזה אינו חל על מקרה כזה. או
שאדם ימכור חלק ממגרש וישכיר את עצמו לבעלי הדי רוח להקמת הדי רוח -
אז הדבר הוא כשום למי המצב החוקי הקיים. בעד המכרה שהוא מקבל על
המגרש, אין היום פיקוח. את רוצים להחטיל בפיקוח, צריך לעשות זאת
במפורש.

א. בהיר: ראשית, את אדם יבנה את הבית, לא ישכיר את
עצמו לבוני הבית. ואח"כ על מחיר הדירה אין
כל פיקוח. אני חושב שזב בלתי צודק. את אדם מוען שהדבר אינו נמצא
במסגרת של החוק למניעת קורות מופקעים, קיימות לפנינו שתי
אפשרויות: או לחוקק חוק חדש ^{או} להגיד שהחוק הקיים מתייחס ג' לנכסי
דלא נידי.

את הדבר מחייב ויכוח חדש בכנסת, אז מאותם
המקרים של אבא חושי, במדי שחיה לנו הרשח המוסרית להטיל פיקוח על
האנשים, שהם רק בורג קטן בכל הענין הזה, צריכה להיות לנו הרשות
המוסרית להטיל פיקוח על האנשים אשר ישחמטו בדבר אח"כ באופן כולל.

ב. יהודה: לפי החוקה אשר התקבלה בכנסת, ענין הקרקע אינו
כלול בנושא, ואיננו צריכים לדון עליו כאן.

היו"ר מ. בדר:

לדעתי זאת הועה. לפי חזיון שהיה בוועדה
הכנסת, אנחנו אומדנומים להחליט על דבר מה,
גם אם הוא נמצא מחוץ לגדר החוק, ולהביאו בכני הכנסת.

ב. יהודה:

לאחר דברי היו"ר, אני מודיע לכם שאם גם
יחליטו ברוב טדבר זה כלול בחוק הנושא,
יהיה צורך להכין חוק מיוחד ולהגישו לכנסת.

ח. וילקנבלד:

את דעתי על ההחלטה אשר נוקבלה בוועדה
הכנסת, הבעתי כבר כאן. אני סבור שהחלטת
ועדה הכנסת, מונעת מבט להכניס את הענין הזה בחוק, מבלי להביאו שניח
בכני הכנסת.

אם אתם חושבים שיש צורך בחוק על מיקוח

על קרקעות, יש לחוקק חוק כזה. צריך להיות ברור לכם, כי אנו
נצטרך לשנות כל כעין ופטיף של החוק הקיים, אם ירצו לכלול מקרקעים. אל
תחשבו שיצאתם ידי חובתכם ע"י מתיקת שתי המ לית "כרם למקרקעים".

א. פרמינגר:

ישנו חקרים בקשר לאותה החלטה של ועדה
הכנסת. אנו עשינו תיקון של חוק המיס, שנינו
שנינו שם מלפני ויום דבר לא קרה. אם הייתה לנו הסמכות לשנות שם,
אני חושב שיש לנו הוחה הסמכות לשנות גם כאן.

י. גיל:

כיון ששמענו מפי היועץ המשפטי צורה
זו של תיקון, אינה במסכות הועדה,
אני מציע להוריד את השאלה הזו מסדר-היום. אם מישהו ירצה להציע חוק
חדש, יביא את ההצעה לכנסת.

א. בהיר:

אני מציע שנחליט במרינטיס בוועדה, שענין
חוק מיקוח על מקרקעים, אנו מחייבים.
אנו נבקש את הממשלה שהיא, לאחר החיעבות עני המוסדות המשפטיים,
תביא לנו בהקדם חוק על מיקוח על מקרקעים.

א. חוסי:

אני מציע להצביע. אם יהיה רוב בעד
ההצעה, היא תכנס, ואם לא יהיה רוב
נביא את ההצעה לשיבה הבאה.

היו"ר מ. בדר:

נעשה הצבעה נמיונית, לכי הצעתו של אבא חוסי.

י. גיל: ה"ר לא מודיע לחברי הועדה שגורן על

נושא רחוק כזה, כמו קרקעות. הוא צריך

לכתוב בהזמנות את סדר-היום המדויק של הועדה, כדי שהחברים

יחזונו.

לחברים

ה"ר מ. בדר: היו הייתה לידיעה החברים את עצם החוק

עמקנים. לא צריך לעניין אותנו רק

הנושא הפורמלי של החוק, הידע וכוונת החיקוק הייתה, לתקן את ענין
הבנין, רשאים החברים לראות את המסמך אשר כולל או אינו כולל קרקע,
בחלק בלתי נפרד של הענין.

אני מאיץ שנקטת עמיתו האבחה נסיונית,

ונראה מי בעד זה שנכתוב "כולל קרקע" במקום "מרום לקרקע". אין

זה נוסף שבזה נקבל את הענין. אנו בישיבה הבאה נסמך דבר זה.

ז. גורן: אני מאיץ שנצביע על השאלה, מי בעד זה

שצריך להפעיל במהירות האפשרית חוק על

בקורת על קרקעות ובנינים. אם הרוב יהיה בעד זה, הועדה תכניס חוק
לכניסה.

ה"ר מ. בדר: ישנה רשון לקבל או לא לקבל את ההצעה ואח"כ

ישנה רשון להוסיף בכנסת. את לא נסנה את

המלים, אני מודיע חבר עמיתו כחבר ועדה ולא כ"ר, מי אני

אכניס המחיגות בטעין זה, ורואה את עצמי רשאי להציע לכנסת דבר

מה אחר.

ט. גורן: הועדה רשאית להביא לכנסת הצעה חוק מיוחדת

לענין זה.

ה"ר מ. בדר: הועדה לא תציע חוק, אלא תציע לשר האספקה

והקנינות שיביא חוק.

בינתיים, אני חוזר על המסמך הדבר האבחה

נסיונית.

י. גיל: השאלה היא אם הדבר הזה במכתובתו או אינו

במכתובתו.

ה"ר מ. בדר: אני נמשיך את הענין בטעין זה בישיבה הבאה

ועני האגל בינתיים את שר המשפטים בנוגע להסדרות.

ש. לביא: אני מציע שתקבל כגון חולטת שיש צורך
התייבוד חוק בענין היעדר על מקרקעים,
במאירוח האמריקני.

היו"ר מ. בדר: נדון על הצעה זו בישיבה הבאה.

שר המשפטה והקיאוב ד. יוסף: היות וכבר דחתם על המעיק הראשון,
אני מציע שהצביעו על כולו, מחוץ
לענין הקרקע.

היו"ר מ. בדר: דבר זה לא יוחיף לנו מאומה, היות
ובין כך נצטרך לעזור לאותו מעיק.

א. חושי: אני מציע שועדת הכלכלה תזמין את שר
התחבורה ואת שר המשפטה לישיבה קרובה,
ועדון באופן דחוף על ענין האגרות בדרכים.

משרד התחבורה שייך לוועדת הכלכלה,
ובמשרד זה ישנה מחלקת התעבורה. הם נרדמים את הרשיונות למכוניות
ולנהגים. בוועדת המניס אמר מנקה המשפטה, שהוגו התראי רק בעד המתצית
השניה של הענין, כי מחלקת התעבורה היא הנותנת את הרשיונות לנהגים
ולמכוניות.

אני מציע כי תחקייה ישיבה משותפת על
ועדת הכלכלה וועדת המניס באשתדלות שר התחבורה ושר המשפטה. לאחר כל
האגרות שקרו, אני חושב שיש צורך לראות זאת בדבר דחוף ביותר.

היו"ר מ. בדר: ענין זה שייך באמת לוועדת הכלכלה. רק
אחמול בערה היבר אתי שר התחבורה ובקש
ממני לארויך בטני הועדה עם כמה דברים הנוגעים לתל התעיה חזר.
התקבלה הצעה זאת חושי.

היו"ר מ. בדר: אני רוצה להודיע למהרים שחל מן השבוע #
הבא, נצטרך לקיימם במל שבוע ע י ישיבות.
עלינו לגמור את ענין רשות המיחות ולהתקין בחוק למניעת רוחים
מופקעים.

ג. יהודה: אני מציע לנקיטת את הישיבה הסניף ביום רביעי בבקר.

ד. חושי: אני מציע לקיים את הישיבה ביום שני ב-11 בבקר.

ש. לביא: אני מציע לקיים השבוע הבא שלוש ישיבות: ביום שני, שלישי ורביעי.

זיר"ס. בדר: בנשר עם הקובצה שהיום שני הבא נדיך לבורג לנסות חזק נכסי הנסקדים, ואנו אריכים

לגמור את חוק רשות הכיחוח, אני מציע לקבוע ישיבה ביום שני זה בשעה 11 בבקר, בלי כל קשר עם חברותנו הועדה אחרות. אמור לנו להפריע לקבלת חוק נכסי הנסקדים. נקיימו ישיבה נוספת ביום אל ישי ואלו נקבע את סדר עבודת הועדה.

הישיבה ננקלה בשעה 13.00.